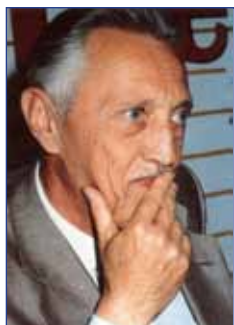

**Højesteret godkender Texas' nye
abortlov. Abortlobbyen raser
s. 9**

**Den virkelige grund til,
at man legitimerede abort
i Danmark og i store dele af verden
s. 4–8**

Jérôme Lejeune

Respekt for Menneskeliv (RFM) er en uafhængig dansk Pro-Life-organisation, som arbejder på grundlag af Lejeune-erklæringen.

Den franske læge og genetiker Jérôme Lejeune (1926–1994) var en af det 20. århundredes betydeligste biologiske forskere og modtog i 1962 Kennedy-prisen. Han var professor i fundamental genetik ved René Descartes Universitetet i Paris og medlem af Det pavelige Videnskaberne Akademi.

I slutningen af 1950'erne opdagede han det

ekstra kromosom (trisomi 21), som forårsager Downs syndrom. Han var dermed den første genetiker, der identificerede en arveligt bestemt sygdom.

Lejeune var gennem hele sin karriere en utrættelig og frygtløs fortaler for livets sag. Som kristen læge og forsker fastholdt han, at ethvert menneskeliv – fra befrugtningsøjeblikket til en naturlig død – har krav på ubetinget respekt og således aldrig må gøres til et middel eller til et forsøgsobjekt.

Lejeune-erklæringen

Fra befrugtningsøjeblikket, dvs. det tidligste øjeblik af biologisk eksistens, er barnet et menneske, et selvstændigt individ,

genetisk forskelligt fra moderen, som giver det næring og beskyttelse.

Fra befrugtningsøjeblikket og resten af dets liv er det det samme levende menneske, som vokser, udvikler sig, modnes og til slut dør.

Det er i besiddelse af egenskaber, som gør det forskelligt fra alle andre mennesker.

Det er unikt og derfor uerstatteligt.

Det er lægens opgave at tjene livet fra dets begyndelse til dets afslutning.

Den respekt for menneskelivet, som er grundlaget for lægens arbejde, kan således aldrig gøres betinget af patientens alder eller tilstand i øvrigt.

Foreligger der vanskelige omstændigheder i forbindelse med en graviditet, er det lægens pligt at gøre sit yderste for at hjælpe både mor og barn.

Det strider derfor direkte mod en læges opgave at afbryde et svangerskab i den hensigt at ville afhjælpe sociale, økonomiske, psykologiske eller genetiske problemer.

RFM holder liv i debatten

Vi forsøger til stadighed at skabe opmærksomhed om alle områder, hvor respekten for menneskelivet er helt eller delvist undergravet. Derfor beskæftiger vi os ikke alene med abortproblematikken, men også med emner som aktiv dødshjælp, reproduktionsteknologi, genteknologi og befolkningspolitik.

RFM rådgiver

Vi har oprettet en gratis rådgivningstjeneste for gravide. Er du i tvivl, om du magter at gennemføre svangerskabet, eller har du problemer efter en abort – så ring til sekretariatet (5576 7652), hvis du vil have en personlig samtale, eller send os en mail: info@rfm.dk

RFM informerer

Foruden dette blad udsender RFM gratis informations- og undervisningsmaterialer, som du kan bestille på sekretariatet. Nogle af dem kan downloades fra vores hjemmeside www.rfm.dk Vi kommer gerne ud på skoler, i foreninger og menigheder med aktuelle debatoplæg og foredrag.

Respekt for Menneskeliv

Lundby Hovedgade 104, 4750 Lundby

cvr.nr.: 29685487 • tlf.: 5576 7652 • E-mail: info@rfm.dk

Ved indbetaling af frivillige bidrag til RFM via netbank: FI-nummer (73) 85891774 – eller: reg. nr. 9218 konto 2073074765

RFM nyt 42. årgang nr. 2

ISSN 0906-4605 (trykt udgave)
ISSN 2246-4034 (net-udgave)

Bladet udkommer
tre gange årligt og sendes gratis
til alle tilsluttede.
Årligt mindstebidrag 150 kr.
For familier 200 kr.

Redaktion

Torben Riis
ansvarshavende

Redaktion og
bladekspektion
Lundby Hovedgade 104
4750 Lundby
tlf 5576 7652
info@rfm.dk

Skal du flytte?

Så husk venligst
at sende os din nye adresse
på info@rfm.dk
– eller ring til os!
Det er ikke nok
at melde flytning til
folkeregisteret eller
postvæsenet.

BETALINGSSERVICE

Det vil være en stor hjælp, hvis
du tilmelder din årlige betaling
til betalingservice.
Det kan du gøre, når du
næste gang modtager
girokortet.
Her står der, hvordan du bærer
dig ad, og det er faktisk
helt ligetil.

Anvendelse af artikler
fra bladet er tilladt
med kildeangivelse

Når man rækker Fanden en lillefinger, tager han hele hånden

Hvis du kommer ud for at skulle forklare – hvilket i disse tider som oftest betyder forsvare – at du er mod provokeret abort, er der én ting, du kan være ganske sikker på.

Det er, at din ærede modpart på et eller andet tidspunkt i samtalen spiller sit allerbedste kort ved at spørge: "Vil det så sige, at du også er mod abort, hvis pigen er blevet voldtaget?"

Jeg var selv ude for det for få dage siden, og mit svar var "ja". Det nøjedes jeg selvfølgelig ikke med at sige, så her kommer i al korthed resten af mit svar:

Man skal huske, at der er tre personer involveret: voldtægtsforbryderen, offeret (den gravide kvinde) og det ufødte barn. Vi er helt enige om, at forbryderen skal fanges og straffes. Vi er også enige om, at offeret, som ikke blot er blevet uønsket gravid, men også har været udsat for et afskyeligt overgreb, efterfølgende skal have al den hjælp, hun har brug for. Men vi er *ikke* enige om, at det ufødte barn skal aborteres. Hvorfor ikke?

1. Fordi barnet i sagens natur er uden skyld i forbrydelsen og lige som du og jeg og alle andre har ret til at leve.
2. Fordi drabet ikke kan gøre forbrydelsen ugjort.
3. Fordi man sandsynligvis ikke hjælper moderen ved at udsætte hende for et abortindgreb, som i mange tilfælde kan resultere i et nyt traume oven på det, hun allerede har pådraget sig.
4. Fordi drab aldrig løser problemer, kun skaber nye.

Alternativet er bortadoption ved fødslen, såfremt kvinden ikke kan forlige sig med tanken om at skulle føde forbryderens barn – uanset at det genetisk set er lige så meget hendes som hans.

Og endelig skal man ikke glemme, at det netop var cases som dette, der trin for trin førte til fri abort på trods af alle forsikringer om, at abort kun ville blive tilladt for kvinder, der befandt sig i en særlig vanskelig situation. Den lære, vi har kunnet drage af det, er de vise ord i overskriften. Med andre ord: Har man først accepteret så meget som et eneste drab på et ufødt barn, er der ingen vej tilbage. Så har man skabt en præcedens, som vil føre den ene lempelse af loven med sig efter den anden.

Torben Riis

Den virkelige grund til, at man legitimerede abort i Danmark og i store dele af verden

Vi ved, hvad der skete, og hvilke begrundelser der blev fremført fra politisk side for at få lovgivningen vedtaget i Folketinget. Noget helt andet er, hvad der i virkeligheden lå bag indførelsen af fri abort

Jeg husker endnu ganske tydeligt, hvor forbløffet jeg blev, da jeg i juni 1973 læste i avisen, at Folketinget havde vedtaget loven om fri abort.

Den slags, tænkte jeg, kan det da kun være politikere fra den yderste venstrefløj – venstresocialisterne hed de dengang – der kan finde på at stemme for...

På det tidspunkt anede jeg ikke, at vedtagelsen af loven nærmest var en formalitet.

Sagen var, at man fra 1939, hvor den første svangerskabslov blev vedtaget, lidt efter lidt havde lempet betingelserne for at få myndighedernes tilladelse til abort – med andre ord havde benyttet en salamtaktik, hvor man gradvis havde skåret små skiver af den oprindelige pølse, nærmere bestemt havde foretaget små justeringer i loven, som hver især ikke ville vække synderlig opmærksomhed.

Sådan gik det til, at jeg og sikkert mange andre blev taget på sengen og, som vi senere skulle erfare, blev stillet over for et fait accompli i form af en lov, der ikke som andre love (Grundloven ingen undtagelse) kan diskuteres endsige gradbøjes.

Og her er vi stadigvæk – i hvert fald i Danmark og i vore nabolande, hvor det i de snart 50 år, der er gået siden da, endnu ikke er lykkedes at

skære den mindste sprække i lovens pansrede beton, og hvor det heller ikke ser ud til at kunne ske inden for en overskuelig fremtid.

FRA FORBRYDELSE TIL RETTIGHED

Men hvis vi nogensinde skal komme videre, kræver det, at vi gør os klart, hvad det er for kræfter, vi er oppe imod.

Vi må eksempelvis kunne svare på, hvordan det er kommet så vidt, at et flertal i befolkningen – for slet ikke at tale om samtlige partier i Folketinget – lidt efter lidt har ladet sig overtale til at acceptere drabet på det ufødte barn som en helt legitim foreteelse og sågar også som en rettighed, hvor man hidtil havde betragtet provokeret abort som en kriminel handling.

Det er selvsagt en stor mundfuld at gøre rede for i alle detaljer. Derfor begrænser jeg mig til at trække de store linjer op i en udvikling, som nok er kompliceret, men ikke mere kompliceret, end det kan lade sig gøre at skaffe sig et overblik over, hvad det egentlig er for et drama, vi både er vidner til og en del af.

Jeg begynder med at se nærmere på de mest almindelige argumenter for at legalisere abort, som blev brugt i tiden op til 1973 og som stadig den dag i dag føres i marken, når lejlighed byder sig.

1. I det øjeblik der bliver fri abort, vil der kun blive født ønskebørn, som derfor vil få en tryk barndom hos kærlige forældre.

Svar: Antallet af børn og unge (0-17 år), som anbringes uden for hjemmet har ikke ændret sig, siden aborten blev legaliseret. Den ligger nu som før på ca. 1 pct., mens 4 pct. oplever at blive anbragt i et vist tidsrum i løbet af deres opvækst.

(Kilde: VIVE - Det nationale forsknings- og analysecenter for velfærd).

2. Kvinder har ret til at bestemme over deres egen krop.

Svar: Selvfølgelig har de det. Det har bare ikke noget med abort at gøre. Al sagkundskab bekræfter, at ethvert nyt menneskeliv bliver til i befrugtningsojeblikket og adskiller sig fra moderen som et unikt selvstændigt individ med sine egne arvelige anlæg og sin egen vævs- og blodtype. Derfor er ethvert provokeret abortindgreb et overlagt drab.

3. Aborten blev til for at hjælpe uønsket gravide kvinder, som befandt sig i en vanskelig personlig og/eller økonomisk situation og derfor ikke magtede at gennemføre graviditeten.

Svar: "Hvorfor valgte man ikke i stedet at tilbyde kvinderne den hjælp, der skulle til for at imødekomme både moderens og barnets behov?"

I den sammenhæng bør man ikke glemme, at aborttilhængerne, mens forhandlingerne endnu stod på, betydede, at man ville følge loven op med andre tiltag, der skulle sikre, at ingen kvinder af økonomiske eller andre årsager skulle føle sig pressede til at vælge abort – et løfte, der forsvandt op i den blå luft, så snart blækket fra lovteksten var tørt.

Endvidere må man spørge, om det er rimeligt at betegne et tilbud til moderen om at aflive hendes barn som en hjælp. Det er der i hvert fald mange kvinder, der efterfølgende har haft svært ved at se – især dem, der blev ramt af PAS (post abort syndrom).

4. Fri abort var nødvendig, fordi man ikke længere kunne kontrollere de mange illegale borter, hvor kvinderne satte deres helbred over styr ved at gå til diverse kvaksalvere for at få abort.

Svar: Hvad kvaksalverne angår, er der tale om en myte, som for længst er blevet punkteret af Lau Sander Esbensen i hans bog fra 2014 "Thi Livet er stærkere end Loven ... Danmarks moderne aborthistorie". Her påviser han, at "kvaksalverne", der ofte var læger, som hovedregel var mere rutinerede end deres kolleger på hospitalet.

Hertil kommer, at man i andre sammenhænge ikke drømmer om at resignere over for andre former for kriminalitet med den begrundelse, at man ikke er i stand til at holde situationen under kontrol. Hvornår har man f.eks. overvejet at afkriminalisere voldshandlinger, økonomisk kriminalitet eller fartoverskridelser i trafikken, som det mig bekendt heller ikke er lykkedes at få sat en stopper for?

5. Fri abort var nødvendig for at kvinderne kunne få adgang til arbejdsmarkedet på lige fod med mændene og ikke udelukkende være henvist til at beskæftige sig

med husligt arbejde og børnepasning.

Svar: Hertil er der for det første at sige, at udearbejdende kvinder i 1970'erne ikke var et særsyn, selv om der ikke var så mange som i dag.

For det andet, at de "hjemmegående husmødre" ikke nødvendigvis opfattede sig selv som "husslaver", men i de fleste tilfælde som ægtefæller og mødre, der udførte en nødvendig og meningsfuld opgave ved blandt andet at sørge for familiens daglige trivsel og børnenes opdragelse – og ikke kun ved at "svede over kødgryderne", som det sarkastisk blev udtrykt fra feministisk side.

Og endelig, at det er svært at se, hvorfor fri abort skulle være en "nødvendighed" for at sikre kvinder en plads på arbejdsmarkedet.

DEN EGENTLIGE ÅRSAG

Den væsentligste grund til, at man fra politisk side ønskede at få kvinderne ud på arbejdsmarkedet, var, at man efter besættelsen havde brug for "hænder" til at **bringe økonomien på fode igen.**

Det er en længere historie, der blandt andet handler om Marshallhjælpen – det amerikanske hjælpeprogram, som skulle bidrage til at få Europa på fode igen, herunder især det sønderbombede Tyskland.

Bag dette initiativ lå en velbegrundet frygt for, at befolkningerne i store dele af Vesteuropa kunne lade sig friste af den kommunistiske propaganda i en situation præget af udbredt fattigdom og politisk ustabilitet.

Projektet blev en succes set med begge parter øjne. For amerikanerne, som fortsat fik mulighed for at afsætte deres varer til et Europa med en voksende købekraft, og for europæerne, som i kraft af de amerikanske investeringer blev i stand til genopbygge og samtidig moder-

nisere deres produktionsapparat. At der i økonomisk forstand var tale om en succes fremgår med al tydelighed af det tyske ord *Wirtschaftswunder* (af *Wirtschaft*: erhvervsliv og *Wunder*: under, mirakel), som vidner om, at det økonomiske opsving slog igennem langt tidligere og i en langt større målestok end selv de mest optimistiske økonomer havde turdet håbe på.

DEN NYE FAMILIESTRUKTUR

Men hermed var der også lagt op til en ny familiestruktur, hvor det lidt efter lidt blev normen, at begge ægtefæller arbejder fuldtid uden for hjemmet.

Prisen for dette er det først og fremmest børnene, der har måttet betale, alene af den grund, at den hjemmegående husmors rolle i familien – især det forhold, at hun faktisk var til stede og kunne tage sig af børnenes opvækst – er forsvundet.

Hertil kommer den pris, som de børn betaler, der dengang som nu ikke får lov til at blive født, fordi de melder deres ankomst på et ubelejligt tidspunkt – og den pris, som betales af de børn, som ganske vist slipper gennem nåleøjet, men som deres forældre under den nye familiestruktur er nødt til anbringe i institutioner i de fleste af dagens vågne timer for at få hverdagen og økonomien til at hænge sammen.

Hermed også sagt, at der alt i alt er sket en mentalitetsændring både med og uden vores samtykke, hvor respekten for menneskelivet ikke længere er en selvfølge, og hvor man derfor også er nået til at betragte barnet som forældrenes ejendom, som de kan skalte og valte med efter behov.

Hvor de politisk/ideologiske rødder til denne udvikling skal søges, behøver vi ikke være i tvivl om. Det skal vi se nærmere på nu. ►

ARVEN EFTER ALEXANDRA KOLLONTAJ

FAMILIEN

For nylig faldt jeg over en tekst af den russiske kommunistiske feminist Alexandra Kollontaj, som klart beskriver det menneske- og samfundssyn, som udspringer af den marxistiske ideologi.

I teksten, som hun skrev i 1920, gør hun rede for de ændringer, der nødvendigvis må ske efter revolutionen på ægteskabs- og familieområdet – vel at mærke for at kunne skabe det perfekte kommunistiske samfund, hvor alle er lykkelige og tilfredse.

Hun lægger ud med en beskrivelse af, hvor utålelige forholdene hidtil har været i det kapitalistiske Rusland for arbejderfamilierne – ikke mindst for kvinderne, som har måttet arbejde lige så lang tid som deres mænd på en fabrik, samtidig med at de skulle tage sig af husholdningen og familiens behov*. Det sidste, understreger hun, har vist sig at været praktisk umuligt blandt andet ved, at mange familier er blevet opløst.

KVINDERNES ARBEJDE

Hvordan forventer hun, at dette problem vil blive løst under den nye samfundsordning?

Kort sagt ved at samfundet fritager kvinderne fra så godt som alt husligt arbejde:

"Hvor den kvindelige arbejder hidtil har skullet tilbringe de sidste timer af dagen i køkkenet med madlavning, vil det kommunistiske samfund sørge for, at der er offentlige restauranter og kommunale køkkener, hvor enhver vil have råd til at spise ..."

* Hertil skal det bemærkes, at fabriksarbejdere på dette tidspunkt kun udgjorde omkring 10 pct. af den samlede arbejdsstyrke. Rusland var endnu et udpræget landbrugsland, hvor over 80% af befolkningen boede på landet.

Herefter vil hun ikke være nødt til at slide og slæbe ved at stå bøjet over vaskebaljen og heller ikke overanstrengte sine øjne med at stoppe strømper og lappe linned. Hun vil i stedet én gang om ugen indlevere disse ting på de offentlige vaskerier og senere hente det rengjorte og strøgne tøj ... og således kunne tilbringe sine aftener med at læse, deltage i møder eller gå til koncerter."

BØRNENE

Og hun fortsætter:

"Men, vil du måske indvende, selv om det huslige arbejde forsvinder, er der stadig børnene, man skal tage sig af. Men også her vil arbejdernes stat komme til at erstatte familien og gradvist overtage de opgaver, som påhvilede forældrene i tiden inden revolutionen..."

... Ligesom husarbejdet forsvinder, vil forældrenes pligter over for børnene med tiden svinde bort, indtil samfundet til allersidst påtager sig det fulde ansvar.

Under kapitalismen var børnene ofte – alt for ofte – en tung og uudholdelig byrde for proletariats familier. Det kommunistiske samfund vil komme forældrene til hjælp. I dag har vi allerede vuggestuer, børnehaver og børnehospitaler, gratis skolekøkkener, gratis skolebøger og varmt tøj og sko til skoleelever. Alt dette vidner om, at ansvaret for børnene er ved at flytte sig fra forældrene til kollektivet."

ET ANGREB PÅ FAMILIEN?

En vis skepsis over for denne udvikling må der have været i befolkningen, eftersom Alexandra Kollontaj gør sig umage for at berolige læserne med, at partiets planer på ingen måde bør ses som et angreb på familien som sådan:

"Udearbejdende mødre har ingen grund til bekymring. Kommunisterne har ingen planer om at tage børnene fra deres forældre eller om at flå spædbarnet fra moderens bryst,

**Alexandra Kollontaj
(1872-1952)**

Russisk revolutionær, diplomat og marxistisk teoretiker.

Under Lenins regime i 1917-18 var hun et fremtrædende medlem af bolsjevik-partiet og som folkekommisær for socialvæsenet det første kvindelige medlem af bolsjevik-regeringen.

Hun huskes især som en nøglefigur i marxistisk feminisme, herunder som fortaler for "fri kærlighed".

Fra 1922 havde hun forskellige diplomatiske poster i Norge, Mexico og Sverige og blev i 1943 udnævnt til Sovjetruslands ambassadør til Sverige. Frem til sin død i 1952 var hun rådgiver for det sovjetiske udenrigsministerium.

Da marxismen i 1960'erne og den radikale feminisme i 1970'erne kom på mode igen, blev bøger af og om Kollontaj genstand for fornyet interesse.

Også filmbranchen var på pletten med TV-dokumentaren "A Wave of Passion: The Life of Alexander Kollontaj" med Glenda Jackson som Kollontaj's stemme.

ligesom de heller ikke har i sinde at udrydde familien ved brug af magt-anvendelse. Overhovedet ikke! Kommunistpartiets intentioner er ganske anderledes. Det indser, at den gamle familietype er ved at gå i opløsning, og at alle de gamle søjler, som støttede familien som en samfundsmæssig enhed, er forsvundet: familieproduktionen er på retur, og arbejderklassen er ikke længere i stand til at sørge for deres børn...

Om dette siger det kommunistiske samfund: Vær ikke bange for at sætte børn i verden. Samfundet har brug for flere arbejdere og glæder sig over hvert eneste barns fødsel. I behøver ikke være bekymrede for jeres barns fremtid. Jeres barn vil hverken komme til at kende til sult eller kulde."

Det sidste ville hun nok ikke have sagt, hvis hun havde vidst, at Rusland året efter ville blive ramt af en frygtelig hungersnød, der kostede omkring 5 millioner mennesker livet.

Og hun burde ikke have sagt, at det kommunistiske samfund med glæde tager imod ethvert barns fødsel i betragtning af, at Sovjetrusland allerede i 1920 som det første land i vor del af verden legaliserede fri abort for at gøre det lettere at rekruttere kvinder til produktionen.

Tilsvarende forsikrer hun om, at partiet ikke kunne drømme om at angribe familien som institution, uanset at hun tidligere i teksten har betroet os:

"at den gamle snæversynede familietype, hvor forældrene skændes og kun interesserer sig for deres eget afkom, ikke er i stand til at opfostre »det nye menneske« ... mens staten vil kunne tilbyde faciliteter, hvor barnet vil tilbringe størstedelen af dagen under opsyn af kvalificerede undervisere og således vil kunne vokse op som en bevidst kommunist, der anerkender behovet for solidaritet, kammeratskab, hjælpsomhed og loyalitet over for kollektivet."

Og hun tilføjer lidt senere:

"Staten har ikke brug for familien, fordi de små familievirksomheder ikke længere er rentable. Familien forhindrer arbejderens i at udføre mere nyttigt og produktivt arbejde.

Familiens medlemmer har heller ikke brug for familien, fordi børnenes opdragelse nu i stigende grad varetages af kollektivet."

ÆGTESKABET

Det uddyber hun blandt andet med

- at det gamle forhold mellem mænd og kvinder nu er ved at blive afløst af et nyt: et forhold, som bygger på kærlighed og kammeratskab, et forhold mellem to jævnbyrdige medlemmer af det kommunistiske samfund, begge fri, begge uafhængige og begge arbejdere ...

- at kvinden i det kommunistiske samfund ikke længere er afhængig af sin mand, kun af sit arbejde ...

- at hun ikke længere behøver at bekymre sig om sine børn. Arbejdernes stat påtager sig ansvaret for dem...

- at det kommunistiske samfund tilbyder kvinder og mænd et frit forhold, som henter sin styrke i kammeratskabet i stedet for slavetilværelsen i fortidens ægteskab ...

- at den kvinde, der tager kampen op for at befri arbejderklassen, må lære at forstå, at der ikke længere er plads til den gamle "besiddermentalitet", hvor man siger: 'Det er mine børn, jeg skylder dem al min moderlige omsorg og kærlighed ... arbejdermoderen må lære ikke at skelne mellem dine og mine børn. Hun må huske på, at der kun er vores børn, det kommunistiske Ruslands børn."

OG HVAD KAN VI SÅ LÆRE AF DET?

Først og fremmest, at der er en forbløffende lighed mellem "verden ifølge Kollontaj" og den faktiske udvikling, vi har set i Danmark i efterkrigstiden på ægteskabs- og familieområdet.

Her tænker jeg især på den politiske venstrefløjs og den såkaldt kultur-radikale elites indflydelse på både lovgivningen og mentaliteten, der blandt andet manifesterede sig som:

- angrebet på den hjemmegående husmor, der passede sine egne børn i hjemmet og derfor nærmest blev betragtet som mentalt retarderet, fordi hun ikke kom ud blandt kolleger og sugede nye indtryk til sig,

- angrebet på det traditionelle ægteskab i kølvandet på ungdomsoprøret i 1968. "Oprørerne" forkastede ægteskabet som en undertrykkende forældet institution og eksperimenterede med nye kollektive samlivsformer,

- angrebet på familien som institution, der ligesom ægteskabet blev beskyldt for at være undertrykkende og forældet. Børnene skulle ikke længere kalde deres forældre mor og far, men Peter og Susanne, og alle i kollektivet skulle være lige, alle tilhøre den "store" familie og alle (også børnene på lige fod med forældrene) have medbestemmelse.

- overgrebet på børnene, som både dengang blev anbragt og stadig anbringes i daginstitutioner fra etårsalderen – efter sigende for at blive "socialiseret", men først og fremmest for at tillade begge forældre at passe et fuldtidsjob .

- overgrebet på det ufødte barn. Rusland indførte som nævnt allerede fri abort få år efter revolutionen. Vi fulgte som bekendt efter i 1973.

Hvad angår angrebet på ægteskabet kan man indvende, at kollektivet ikke blev noget varigt alternativ. Hvad der derimod definitivt blev ændret, var forståelsen af ægteskabet som et livslangt forpligtende forhold mellem ægtefællerne.

Det fremgår blandt andet af skilsmisseprocenten, der fra 1970 til 1971 steg fra 26 til 41% i kølvandet på "den seksuelle revolution".

BLÅ ELLER RØD BLOK – HVAD ER FORSKELLEN?

Jeg mindede indledningsvis om, at samtlige partier i Folketinget ubetinget støtter op bag fri abort.

Det får mig til specifikt at spørge om, hvordan det kan være, at partier, som hver især påstår, at deres politik bygger på vidt forskellige værdigrundlag, kan være så rørende enige om et så værdiladet spørgsmål som fri abort.

Svaret må nødvendigvis være, at det menneskesyn, som f.eks. Enhedslisten og Venstre repræsenterer, grundlæggende er det samme. "Grundlæggende", fordi spørgsmålet drejer sig om liv eller død – ikke om et detailspørgsmål, men om hvorvidt Staten skal have lov til at give enhver gravid kvinde carte blanche til at få sit ufødte barn "fjernet."

Det virker umiddelbart mest indlysende, når vi taler om det kommunistiske Rusland, hvor det enkelte menneskes værdi stod og faldt med, hvad det kunne yde til fællesskabet, og hvor Lenin og senere Stalin "fjernede" millioner af uønskede børn og uønskede voksne systemkritikere uden at blinke.

Men i Danmark? I Danmark og andre demokratiske velfærdssamfund valgte man i stedet for pisker at bruge guleroden, nærmere bestemt at lokke med udsigten til flere penge, flere forbrugsgoder eller, som det hed dengang: villa, Volvo og vovse. Og til forskel fra russerne, som satsede på topstyret planøkonomi, lykkedes det som sagt over forventning at tilfredsstille forbrugernes hedeste ønsker.

Men det ændrer ikke det mindste ved, at pengene og forbruget *for både rød og blå blok* har været den højeste prioritet – ikke den enkelte families trivsel og således heller ikke dens ønske om at dyrke og

beskytte de værdier, som udspringer af det unikke kærlighedsforhold mellem forældre og børn – og som aldrig vil kunne købes for penge.

Hertil kommer, at velfærdsstatens tilbud om en stadigt stigende levestandard har vist sig ikke at frigøre, men snarere at slavebinde de glade forbrugere.

Der skal som bekendt tjenes mange penge især for at klare udgifterne til boligen, bilen og i mange tilfælde bilerne, der skal bringe forældrene til og fra arbejde og børnene til og fra institutionerne.

Det klarer man i dag kun undtagelsesvis med én indtægt. Hermed også sagt, at der ikke længere er tale om et frit valg for de unge familier.

Pengene og forbruget har for både rød og blå blok været den højeste prioritet – ikke den enkelte families trivsel

I Danmark valgte man at lokke med udsigten til flere penge, flere forbrugsgoder eller, som det hed dengang: villa, Volvo og vovse

Derfor giver det heller ikke mening at skyde på forældrene, der er tvunget til at indrette sig efter de givne

forhold – eller på pædagogerne, der hver dag gør hvad de kan for at fylde tomrummet ud efter forældrene – en opgave, som altid vil have karakter af en nødløsning.

PS:

I skrivende stund er jeg blevet opmærksom på en bog af forfatteren **Anne Kristine Sørensen** med titlen "**Moderland – Når staten kopper børnene**" fra november 2020, hvor hun brød tavsheden om netop dette emne.

Foreløbig kan jeg derfor kun citere fra forlaget Gads præsentation af bogen på internettet. Her skriver hun blandt andet:

"Siden kvindernes indtog på arbejdsmarkedet i 1970'erne er børnene blevet institutionaliseret i en grad som ingen andre steder i verden.

Det er en del af samfundskontrakten mellem borgere og stat for at opretholde den dyre velfærdsstat. Men det har en menneskelig pris. Mange børn og mødre lider under at blive adskilt fra hinanden så massivt og så tidligt. Måske lider hele samfundet under, at børnene ikke får den omsorg, de har brug for."

Hun tager også fat på de gængse myter:

"At man da bare kan passe sine børn selv og leve af én indtægt i en børnefamilie.

At pædagogisk faglighed er det vigtigste, og at børn har bedst af at komme i vuggestue.

At man ikke bidrager til samfundet, når man passer sine egne børn, og at alle kvinder helst vil arbejde.

Alt sammen myter, som den nuværende samfundsindretning bygger på."

Det siger sig selv, at jeg efter at have læst denne introduktion straks bestilte bogen.

Torben Riis

Den bedste beslutning, jeg nogen sinde har truffet

Ved siden af de mange mindre opløftende nyheder trænger vi engang imellem til en solstråle-historie. Den slags forekommer faktisk i den virkelige verden og er med til at holde vores mod oppe.

Den amerikanske freelance-journalist, Karen Samuel, valgte at få et barn, mens hun endnu var i slutningen af 20'erne.

Det lyder umiddelbart som en ukontroversiel beslutning, men det skulle det vise sig ikke at være.

Mens hun arbejdede på forældre-websitet Baby Gaga, blev hun chokeret over den negative holdning til hendes graviditet, som hun blev mødt med både fra mange af sine kollegers og venners side:

"Lige i begyndelsen, da jeg fortalte mine venner, at jeg var gravid, blev de forbløffede og spurgte, om det var planlagt, eller om jeg skulle have en abort. Hertil svarede jeg, at jeg ikke ville have en abort, og at jeg havde i sinde at beholde barnet.

I den følgende tid spurgte folk mig om alt muligt: Synes du ikke, at du er alt for ung til at få et barn? Hvorfor ikke nyde livet, så længe du kun er i 20'erne? Bør du ikke først og fremmest tænke på din karriere?

Eller kom med bemærkninger som disse: Jeg er bekymret for din forstand. Vi er da kommet så vidt, at det at få et barn føles som et skridt tilbage.

Her stod jeg. Jeg var 27 år og havde et godt job og en regelmæssig indkomst, så selv om jeg på papiret havde kvalificeret mig til at blive mor, syntes mine venner og kolleger alligevel, at det var for tidligt.

Og som karriere-fokuseret feminist stod tanken for mig om, at jeg ikke kunne blive mor uden at give afkald på mine professionelle ambitioner, som en rædsel.

Det endte med, at jeg fødte mit barn, stred mig igennem et første hårdt år og stadig arbejder på at blive en god mor. Men helt ærligt fortryder jeg ikke et eneste øjeblik af det.

Faktisk var det den bedste beslutning, jeg nogen sinde har truffet. Til forskel fra mine kolleger og venner bestod mit liv ikke længere af e-mails, sladder på bodegaen med mine kolleger og af at hænge ud med vennerne i weekenden og nippe til sangria og danse hele natten.

I stedet for gik min tid med at lægge børnetøj på plads, fjerne pletter på tøj og stolesæder og visselulle på alle tidspunkter af natten foran fjernsynet, mens jeg ventede på, at barnet skulle falde i søvn samtidig med mig.

Nu hvor jeg er over 30, er jeg glad for, at jeg fik mit barn tidligere. Jeg havde meget mere energi dengang, så jeg bliver helt udmattet blot ved tanken om at have en nyfødt. I øjeblikket er jeg en mor, der dag for dag arbejder på at klatre op ad stigen igen, vel at mærke med en baby på slæb.

Og jeg nyder det. Hvis jeg havde lyttet til andres mening om, hvordan mit liv ville blive efter graviditeten, ville jeg ikke være den, jeg er i dag. Og selv om jeg var nødt til at holde en pause i mit sociale liv for at kunne passe mit barn, er mit liv, som det var, inden jeg fik hende, lige så stille ved at vende tilbage. Jeg kan komme sammen med vennerne igen, rejse og deltage i alt muligt sjovt.

Forskellen er blot, at jeg nu har fået mere lyst til at beskæftige mig med mere meningsfulde og interessante opgaver.

Jeg er glad for, at det at blive mor lærte mig så meget, mens jeg endnu var i tyverne – erfaringer, som fuldstændigt har ændret mit liv. Inden da havde jeg ingen planer om at få børn før senere. Jeg var alt for fokuseret på at gøre karriere og tjene penge.

Italien ramt af en demografisk recession uden sidestykke i nyere tid

Det er ikke nogen hemmelighed, at fødselsraterne i Europa har været faldende i løbet af de seneste to årtier.

Særligt slemt står det til i Italien, hvor man ifølge ISTAT, landets officielle statistiske institut, i øjeblikket står over for en markant nedgang i antallet af fødsler. Det vil, oplyser ISTATs direktør, kunne føre til, at de 15-64-årige kun kommer til at udgøre 54,2 pct. af hele befolkningen omkring 2050.

Det svarer til et fald på omkring 6 millioner færre arbejdsdygtige – en udvikling, som kan få alvorlige konsekvenser for landets produktivitet og økonomi.

Nedturen

Befolkningstallet toppede fra 2016-2017. Derefter begyndte nedturen, som resulterede i, at der i 2019 kun blev født 439.000 børn – det laveste

antal i nyere tid. Dette tal skal ses i forhold til, at der i samme år blev registreret 647.000 døde.

Det ringe fødselstal skyldes ikke mindst, at 45 pct. af italienske kvinder i den fødedygtige alder (18-49 år) ifølge en undersøgelse foretaget i 2016 slet ikke fik børn i løbet af dette år.

Det har eksempelvis ført til, at der i Italien i dag er 165 personer på over 65 år for hver 100 børn under 15 år. Man skal til Japan for at finde en tilsvarende situation

Udenlandsk arbejdskraft

Problemet har italienerne foreløbig søgt at løse ved at åbne dørene for indvandring, men antallet af indvandrere er blevet mindre i den seneste tid. Hertil kommer, at indvandrerne er begyndt at efterligne italienernes livsstil og nu får færre

børn, end man havde forventet.

Læg hertil, at 420.000 personer, hvoraf halvdelen be fandt sig i alderen 20-34, valgte at emigrere fra Italien i perioden 2008-2018.

Stillet over for disse problemer frygter italienerne, at man inden længe vil kunne nå til det punkt, hvor antallet af fødsler og immigranter sammenlagt ikke længere vil kunne opveje antallet af døde.

Italiens præsident Sergio Mattarella har således givet udtryk for sin uforbeholdne bekymring over, at italienerne i en ikke alt for fjern fremtid risikerer at blive en minoritet i deres eget land:

“Det er et problem, som drejer sig om intet mindre end vort lands eksistens. Sammenhængskraften svækkes, og vi må derfor gøre vores yderste for at imødegå denne udfordring.”

Texas skaber panik både hos abortlobbyen og Biden-administrationen

Texas' guvernør underskrev den 19. maj i år en lov, *Heartbeat Bill*, som nu er blevet blåstemplet af Højesteret. Det fornødne flertal blev ikke overraskende bragt i hus af de fem dommere: Clarence Thomas, Samuel Alito og de tre relativt nyligt udnævnte Neil Gorsuch, Brett Kavanaugh og Amy Coney Barrett.

Heartbeat Bill er betegnelsen på enhver lov, der begrænser muligheden for at få en abort til de første 6 uger af graviditeten – nærmere bestemt til det tidspunkt, hvor man kan konstatere, at det ufødte barn har et hjerte, der slår.

Der er således tale om et vigtigt gennembrud for Pro Life-bevægelsen, hvor man formodentlig kan se frem til, at de 11 andre stater, som siden 2018 har vedtaget tilsvarende love, (men foreløbig er blevet bremsede af lavere retsinstanser), nu

også vil kunne føre dem ud i livet. Den næste sag af denne art vil blive behandlet af Højesteret i oktober.

EN KORT FRIST

Hertil kommer, at 6 uger er en meget kort frist, som i sig selv vil kunne gøre et mærkbart indhug i antallet af aborter og dermed også i Planned Parenthoods indtjening.

lagtagere vurderer, at der kan blive tale om over 100 færre abortindgreb *hver eneste dag*.

På den baggrund kan man ikke undre sig over, at Biden, der som bekendt gik til valg på at få indført fri abort i samtlige stater *fra befrugtningstøjeblikket til fødslen*, har reageret blandt andet med at betegne Højesterets kendelse som et uheldigt angreb på abort, som vil få ødelæggende konsekvenser.

Derfor, har han erklæret, vil han

nu sætte sine "bedste jurister" til om muligt at finde "huller" i den nye lov og en større stab til at iværksætte en kampagne, hvor alle kræfter vil blive sat ind på at sikre, at abortindgrebene alligevel bliver udført.

I det omfang det måtte lykkes, vil effekten af den nye lov naturligvis ikke blive den samme.

HVAD SIGER MENINGS-MÅLINGERNE?

En nylig undersøgelse viser, at 46% af vælgerne i Texas bakker op bag den nye lov.

Til sammenligning har en landsdækkende Gallup-undersøgelse vist, at 52% af amerikanerne ønsker, at alle eller de fleste aborter bør forbydes. 51% betegner sig selv som pro-life, mens 12% siger, at abort ikke bør være lovlig under nogen omstændigheder.

Afsender
RFM, Lundby Hovedgade 104
4750 Lundby

Om lægens etik

Professor Jérôme Lejeune (1926-1994)

En eneste sætning bør diktere vore handlinger, det udsagn, som aldrig fører os på vildspor, og som i øvrigt afgør ethvert tvivlsspørgsmål, Jesu ord: Alt hvad I har gjort mod en af disse mine mindste brødre, det har I gjort mod mig.